

A. C. MEYER

liefde op
afstand

A. C. Meyer

Liefde Op Afstand

Аннотация

Een verhaal van tweede kansen en hoop, dat zich afspeelt tijdens de Coronavirus pandemie. Terwijl de wereld wordt verwoest door een pandemie, zit Babi gevangen in haar eigen persoonlijke nachtmerrie. Alleen thuis, gedeprimeerd door de richting die haar leven uitgaat en doodsbang voor de ziekte die de wereld teistert, besluit ze zich te verstoppen in het familiehuis op het platteland van Minas. Door een ernstige creatieve crisis keerde Eric zich iets meer dan een jaar geleden van alles en iedereen af, in de overtuiging dat hij ver van de schijnwerpers en de druk van de fans zijn passie voor muziek zou kunnen herontdekken. Wanneer niets anders werkt, besluit hij terug te keren naar de plek waar hij zijn liefde voor de gitaar en het componeren ontdekte. Het oude huis van zijn beste vriend was leeg en hij zou alle eenzaamheid hebben die hij nodig had om zijn weg terug te vinden. Als Babi en Eric herenigd zijn, komen al die pijnlijke gevoelens uit het verleden naar boven... en ook de passie. Zal het mogelijk zijn om vrede te sluiten met het verleden of is het te laat om opnieuw te beginnen? Met haar vermogen om moeilijke onderwerpen op een luchtige manier te benaderen, presenteert A.C. Meyer, auteur van Falling for Her and the After Dark serie, in Isolated in love een lieflijk verhaal over tweede kansen en een nieuw begin tijdens een

van de moeilijkste momenten die de mensheid ooit onder ogen heeft moeten zien.

Содержание

Synopsis:	6
Hoofdstuk 1	8
Конец ознакомительного фрагмента.	25

Liefde op afstand
Vertaling: Hans Landa
A. C. Meyer

Synopsis:

Terwijl de wereld wordt verwoest door een pandemie, zit Babi gevangen in haar eigen persoonlijke nachtmerrie. Alleen thuis, gedeprimeerd door de richting die haar leven uitgaat en doodsbang voor de ziekte die de wereld teistert, besluit ze zich te verstoppen in het familiehuis op het platteland van Minas.

Door een ernstige creatieve crisis keerde Eric zich iets meer dan een jaar geleden van alles en iedereen af, in de overtuiging dat hij ver van de schijnwerpers en de druk van de fans zijn passie voor muziek zou kunnen herontdekken. Wanneer niets anders werkt, besluit hij terug te keren naar de plek waar hij zijn liefde voor de gitaar en het componeren ontdekte. Het oude huis van zijn beste vriend stond leeg en hij zou alle eenzaamheid hebben die hij nodig had om de weg terug te vinden.

Als Babi en Eric herenigd zijn, komen al die pijnlijke gevoelens uit het verleden naar boven... en ook de passie. Zal het mogelijk zijn om vrede te sluiten met het verleden of is het te laat om opnieuw te beginnen?

Met haar vermogen om moeilijke onderwerpen op een luchtige manier te benaderen, presenteert A.C. Meyer, auteur van **Falling for Her** and the **After Dark**-serie, in *Love at a Distance* een lieflijk verhaal over tweede kansen en een nieuw begin tijdens een van de moeilijkste momenten die de mensheid ooit onder ogen heeft moeten zien.

Liefde op afstand

A.C. Meyer

Copyright © 2020 door AC Meyer

Dekking en kopie: Luizyana Poletto

Lay-out: Andréia Barboza

Tekst herzien volgens de nieuwe Portugeestelijke Orthografische Overeenkomst.

Dit boek is een werk van fictie. Namen, tekens, plaatsen en incidenten zijn producten van de verbeelding van de auteur of werden op een fictieve manier gebruikt en moeten niet als echt worden geïnterpreteerd. Elke gelijkenis met mensen, levend of dood, echte gebeurtenissen, locaties of organisaties is puur toeval.

Alle rechten zijn voorbehouden en beschermd door Wet 9610 van 02/19/1998. Met uitzondering van het gebruik van korte fragmenten in recensies, is het verboden om dit boek te reproduceren of te gebruiken, geheel of gedeeltelijk, op welke manier dan ook, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende van dit boek.

Dit boek is opgedragen aan alle professionals die voorop lopen in de strijd tegen COVID-19. Artsen, verpleegkundigen, technici, receptionisten, bewakers, koeriers, supermarkt- en apothekersmedewerkers, en iedereen die zich op een of andere manier blootgeeft, zodat we thuis kunnen blijven. Jullie zijn onze superhelden...

Hoofdstuk 1

Nadat ze zichzelf voor de vijfde keer in de spiegel had bekeken om er zeker van te zijn dat haar haar nog steeds van nature recht was, zonder strengen en dat haar make-up net zo discreet was, alsof ze niets droeg, haalde Babi diep adem, haalde haar mobieltje tevoorschijn, opende haar Instagram en zette de camera aan.

- Goedemorgen, mijn da'lins! Hoe gaat het, jongens? Opgewonden voor de Backstreet Boys show later? - Ze glimlachte en knipoogde met haar gebruikelijke charme. - Ik kan niet wachten om onze jongens van dichtbij te zien! Ik beloof jullie alles te laten zien als ik bij de arena ben, oké? Ik zal later terugkomen om mijn voorbereidingen te laten zien en de look die ik zal dragen. Kusjes, kusjes! -Ze zwaaide naar de camera en zette hem uit, zuchtend.

Sinds ze een video plaatste op het internet van zichzelf die plezier had met haar vrienden, een dag waarop ze bijzonder opgewonden was over een feestje waar ze naartoe ging, zag Babi haar sociale media wild groeien. s Nachts werd ze verheven tot de status van digitale beïnvloeder en liet ze haar dagelijkse leven nu door miljoenen volgers nauwlettend in de gaten houden. Ze werd gesponsord door achttien merken - variërend van cosmetica tot voedselmerken - en verscheen af en toe op grote celebrity portals.

Dit alles was als een grote verrassing voor haar en haar familie gekomen. De verlegen tiener, geboren in een klein stadje op het platteland van de staat Minas Gerais, die was opgegroeid als een gereserveerde volwassene gericht op de studie en die droomde van het hebben van haar eigen bedrijf - de reden waarom ze ging studeren business management - is een webcelebrity voor twee jaar nu. Ze woonde in Barra da Tijuca, in Rio de Janeiro, was verantwoordelijk voor de werkgelegenheid van 25 mensen en had een inkomen dat ze zich nooit had kunnen voorstellen. Hoe is dat gebeurd? Ze had geen idee. Toen ze dacht aan een eigen bedrijf, had ze nooit gedacht dat ze het product zou zijn. Maar het leven volgde dat pad en ze greep de kans.

Geleidelijk aan, met behulp van beeld- en stijlprofessionals, begon ze zich te vormen tot het personage dat mensen wilden zien: het mooie, verzorgde, vrolijke en leuke meisje dat altijd aanwezig was op de heetste evenementen. De scenarist, ingehuurd door Renata, haar manager, creëerde enkele van de catchphrases die ze gebruikte, zoals da'lins - de liefdevolle manier om haar volgelingen te noemen - en de kusjes, kusjes aan het eind van elke video. Alles werd zorgvuldig bestudeerd en gepland om het uiteindelijke doel te bereiken: het aantal volgelingen vergroten, de betrokkenheid en de opvattingen die veranderden in meer contracten en groei in de omzet van het bedrijf dat ze moest openen om dit alles aan te kunnen.

Babi plaatste de mobiele telefoon op het aanrecht in de woonkamer en rustte met beide handen op het meubilair. Met

het hoofd naar beneden haalde ze diep in en uit, waarbij ze van één tot vijf jaar oud was. Ze had het perfecte leven voor haar schatjes, behalve de problemen die ze achter de camera moest aanpakken.

- Ben je in orde, Babi? - Renata vroeg bij het binnenkomen van de kamer en het zien van haar in die positie.

- Heb je de krant gelezen? - Ze vroeg het, en voelde haar hart sneller kloppen. Ze tilde haar hoofd op en keek naar de manager.

- Meer mensen worden ziek. Ik denk dat ik beter niet naar de show kan gaan.

Renata rolde haar ogen. Dat gesprek weer.

- Lieverd, het is gewoon een beetje griep. Het is niets. En het kwam niet eens echt in Brazilië. Trouwens, we hebben contracten om te eren. Het is niet alleen een show, weet je. Het is een professionele afspraak die ons miljoenen gaat kosten als je niet gaat. - De kortharige brunette pikte haar mobieltje op, opende het op de sociale media, raakte het scherm aan en liet het haar zien. - Lana Gouveia heeft vandaag vijf verhalen gedaan over de show. Je weet dat...

- Elk uitzicht telt... Ik weet het. - Babi zuchtte, en trok een draadje platina achter haar oor. - Maar ik las in Folha dat...

- *Stop. Lezen. Dat. Verdomme. Krant. Alsjeblieft.* En ook Uol, Yahoo en elke andere verdomde online nieuwspoort. - Renata stak haar handen op, uit geduld. Ze was het beu om met Babi's krankzinnige angsten om te gaan. Met elk nieuws dat ze las, vooral dat met betrekking tot de gezondheid, knapte ze een

beetje, wat ze nodig had om het geheim te houden voor het publiek. Immers, niemand wilde het leven van een hypochonder met een angstcrisis volgen als ze aan de andere kant van de wereld een nieuw virus ontdekten. - De regering heeft al gezegd dat we ons daar geen zorgen over hoeven te maken.

Babi sloot haar ogen en haalde weer diep adem. De regering..., ze dacht bij zichzelf en besloot niets te zeggen. Ze wilde dat soort ruzie niet meer hebben. Vooral niet als haar hoofd zo vol was. Ze bracht een groot deel van de nacht wakker door met het lezen van het nieuws over het nieuwe virus dat een of andere griepuitbraak in China had veroorzaakt en dat al snel duizenden mensen in het land had gedood. Het virus leek zich over de hele wereld te verspreiden en die week was het eindelijk in Brazilië gemeld.

Wat een waarschuwingslampje had doen branden in haar hersenen was het feit dat ze las dat de bruiloft van de zus van een fitnessbeïnvloedster, waar ze naartoe had moeten gaan, maar niet omdat er al lang voor de uitnodiging een professionele afspraak was gepland, het middelpunt was geweest van infecties van het virus in de staat Bahia. Tijdens de nacht praatte ze via berichten met enkele vrienden die naar het feestje gingen en ontdekten dat vijf van hen symptomen hadden en wachtten op de examenresultaten.

- Luma wacht op de resultaten van haar examen..." zei ze, verwijzend naar een andere digitale beïnvloeder waar ze heel dicht bij stond.

- En ze ging naar het Juiz de Fora concert. Ze is in orde.

Goed gedaan en werkend. En ze gaat later naar Lucas Aguiar's verjaardagsfeestje - Renata antwoordde, lachend omdat ze het feestje van de zes uur durende soapserie noemde. - Iedereen leidt een normaal leven, Babi. En jij ook. - Het lange, dunne meisje liep door de kamer en benaderde Babi, die hard bleef ademen. Ze hield de jonge vrouw haar koude, zweterige handen vast en opende een troostende glimlach. - Rustig aan. Niemand sterft aan een griepje. Er zal je niets overkomen. Dr. Luiz heeft al gezegd dat je gezondheid perfect is.

Het noemen van Babi's vertrouwde dokter leek te werken. Ze knikte, sloot haar ogen en telde tot vijf terwijl ze probeerde haar ademhaling onder controle te houden.

- Het komt goed. - Renata verzekerde haar. Renata verzekerde haar. - Laten we nu beslissen welke outfit je gaat dragen. Dat merk waar je van houdt stuurde vijf perfecte looks. Het wordt moeilijk om er een te kiezen.

Onder leiding van de manager, ging Babi naar de kamer-gedraaide kast om de kleren te kiezen die ze zou dragen op de show. Ook al herhaalde ze voortdurend dat ze overdreef en zei ze dat ze rustig moest blijven, het was erg moeilijk om haar hart te overtuigen.

Renata is er eindelijk in geslaagd om Babi's aandacht af te leiden van de nieuwsportalen. Ze waren in de arena waar de show zou plaatsvinden, en ze sprak met twee andere beïnvloeders met wie ze bevriend was.

- Hoe gaat het met haar? - Sandro, haar assistent, vroeg, maakte zich zorgen over Babi. Iedereen in het team wist van haar angstcrises en haar angst voor ziektes en waren ongerust. In de loop van de middag was het nieuws niet bemoedigend geweest. De gezondheidsautoriteiten begonnen te waarschuwen dat het risico steeds groter werd.

- Ze is nu in orde. Ik liet het team Informatiesystemen een van die oudercontrole-apps in haar telefoon configureren om de toegang tot nieuwsportalen te blokkeren - Renata legde het uit en Sandro stak een wenkbrauw op. - Ik moest het doen, Sandro. Als ze erachter komt dat de gouverneur alle culturele evenementen in de stad heeft opgeschort, zal ze breken.

Sandro schudde zijn hoofd.

- Dat is echt verkeerd, Re. Ze moet weten wat er aan de hand is. Binnenkort zal er over dat onderwerp gepraat worden.

De brunette sloot haar ogen en legde haar hand op haar voorhoofd.

- Ik moet haar hier houden tegen elke prijs... het contract dat ze tekende heeft een boete van miljoenen als ze het niet nakomt. Het is de grootste boete die we ooit hebben afgesproken. Ik weet niet of we ons dat kunnen veroorloven...

- Renata! - hij heeft haar berispt. - Hoe kon je...

- Wie had gedacht dat zoiets zou gebeuren?

- het is jouw taak om er op vooruit te gaan.

- een epidemie?

- Elk probleem. Wat als ze ziek werd? Een ongeluk gehad? Je

kunt niet met gevaar spelen.

Renata haalde haar schouders op.

- Nu is het klaar en je moet me helpen haar hier te houden.

Babi draaide de camera naar de arena om te laten zien hoe druk het was... nou ja, bijna. Ze fronste. Vreemd. Het was minder dan een uur verwijderd van het concert en het was niet zo druk als verwacht. Het was een internationaal concert, de kaartjes waren snel uitverkocht... waar waren de mensen?

- Da'lings, We zijn erg opgewonden hier bij Drink's VIP-ruimte, ik wil ze bedanken voor de uitnodiging voor dit magische moment - ze zei tegen de camera, waardoor ze een opwinding kreeg die ze niet voelde. Haar vrienden, ook beïnvloeders, die aanwezig waren, verzamelden zich achter haar en begonnen opgewonden te schreeuwen.

- Woo-Hoo!!! Backstreet Boysss!!

Ze tilde haar drankje op in een toast op de camera, liet het logo van de sponsor duidelijk zichtbaar achter, glimlachte en nam een slokje van het drankje. Daarna stopte ze met opnemen en plaatste het. Ze stond op het punt om de browser te openen om het nieuws te zien toen ze werd gebeld door de marketingdirecteur van het drankbedrijf om foto's te maken. Ze begroette een aantal mensen die er waren tot het licht van de arena uitging en het concert begon.

Toen het liedje begon te spelen en de band op het podium kwam, ontspande Babi zich en zette haar zorgen opzij. Ze

liep lang vooruit op die show en toen ze de bekende liedjes hoorde, liet ze zich de hele nacht zwaaien en dansen. Ze nam verschillende video's op vanuit haar standpunt, naast het maken van veel foto's van de presentatie.

Aan het einde van de show waren zij en de andere meisjes erg opgewonden. Over het algemeen namen de leidinggevenden van de bedrijven die hen inhuurden hen mee naar de artiesten in de kleedkamer en werd het geheel goed opgenomen en gepost op de sociale media. Maar toen ze naar Renata keek, beseftte Babi dat er iets mis was. De manager leek geërgerd en er was een rimpel van zorg op haar voorhoofd zichtbaar. Ze verontschuldigde zich met haar vrienden en ging naar haar toe.

- Alles in orde? - vroeg ze, bezorgd. Renata was een van de meest terughoudende mensen die ze kende en behandelde elk probleem met de kou die nodig was om het op te lossen. Haar schijnbaar door iets geschud te zien was ongewoon.

- Alles... - de vrouw begon te praten, maar werd onderbroken door de oudere man.

- Het spijt ons, Babi, maar we kunnen je niet naar de kleedkamer brengen vanwege de epidemie. - De man liep met zijn hand over zijn dunne bruine haar en bleef praten zonder dat hij haar verwijde ogen opmerkte. - De bemanning van de band waarschuwde dat ze niemand zullen ontvangen vanwege dit en...

- Wacht. Waar heb je het over? - vroeg ze, bevend van binnenuit.

- Het concert had niet eens mogen plaatsvinden. de gouverneur

heeft alle culturele evenementen met ingang van vandaag opgeschort. Het productieteam negeerde het bevel. Hij bleef het uitleggen.

- De dingen zijn... Zijn ze zo slecht? - vroeg ze.

- Babi... - Renata belde, maar ze stak haar hand op om haar te stoppen en bleef naar de man kijken.

- We weten het nog niet. - Het is allemaal te recent, maar iedereen is erg bezorgd.

Ze knikte.

- Maak je geen zorgen. Ik zal niet boos zijn. Ik waardeer de uitnodiging om vandaag te komen. - De directeur glimlachte, schijnbaar opgelucht dat ze niet klaagde. Hij was gewend om met beroemdheden om te gaan en veel van hen waren niet makkelijk te behagen.

Toen de man wegliep, nam Babi haar mobiele telefoon en typte het adres van een nieuwspoor.

Pagina niet gevonden.

Dat was haar geluk, de website was offline. Ze probeerde een andere.

Page niet gevonden.

Wat is er aan de hand?

- Je zult het niet kunnen openen. - Ze hief haar hoofd op toen ze Renata's woorden hoorde. - Ik heb het netwerkteam deze pagina's laten blokkeren met een toegangscontroleprogramma zodat je het nieuws niet zou zien.

- Wat heb je gedaan?

- Ik wist dat je zou flippen, net als nu en...

- Renata, laat het nu ontgrendelen. En ik wil weggaan.

Onmiddellijk. Ze sprak, serieus. De manager was bezorgd over de uitdrukking die ze op haar gezicht zag. - Ik kan het niet geloven... - ze mompelde bij zichzelf en liep weg, zonder te antwoorden toen Renata haar belde.

Ik moet het hoofd koel houden, zei ze zelf, ik ben nog steeds in het openbaar. Ik kan niet instorten.

Ze wist het schudden van haar handen en het koude zweet te verbergen. Ze glimlachte, praatte nog wat meer en een paar minuten later riep Sandro haar op om te vertrekken.

In de auto pakte hij haar mobieltje weer op en typte het adres van het nieuwsportaal nog een keer in. Toen de pagina werd geladen, was ze verrast door het nieuws dat er de laatste keer dat ze toegang had gehad niet was:

Brazilië heeft meer dan 77 bevestigde gevallen van het coronavirus...

Rio bevestigt 1e lokale transmissie

De overheid creëert een crisisbureau om het virus te bestrijden

Gouverneur schorst publieke evenementen in de stad

Terwijl de auto in een stroomversnelling kwam, op weg naar het appartement waar ze woonde, ging ze elke link over het onderwerp aan en las ze de artikelen, met het gevoel dat de angst het overnam. Ze stopte met lezen en haalde diep adem en sloot haar ogen.

- We kwamen aan - Sandro fluisterde, maakte haar wakker uit

haar gedachten. Ze keek hem aan, knikte en stond op het punt om uit de auto te stappen toen ze hun beweging zag om haar te volgen en stopte hen.

- Nee. Ik wil alleen zijn. - Ze zag Renata haar mond opendoen om te spreken, maar schudde haar hoofd. - Alsjeblieft, ga naar huis. Het is laat. We praten morgen wel...

Ze draaide zich om en ging het gebouw binnen. Ze zei goedenavond tegen de conciërge, die zijn handen schoonmaakte met gel-alcohol. Ze fronste. De medewerkers van het gebouw waren nooit zo voorzichtig. Ze stapte in de lift en drukte op de knop voor de 11e verdieping, denkend aan het vreemde. Ze kon niet volledig begrijpen wat er aan de hand was... hoe dat kon gebeuren. Alles leek surrealistisch.

Ze ging het appartement binnen en het eerste wat ze deed was de kleren en schoenen die ze droeg uittrekken. Nog steeds in haar ondergoed, zette ze de tv op de nieuwszender aan en ging ze naar de douche. Ze wreef zich grondig in en waste haar haar. Ze wist wat ze moest doen. Ze keek meer series en documentaires over dokters en ziektes dan wie dan ook zou moeten, maar ze kon zichzelf niet tegenhouden. Toen ze als kind haar moeder tegen een buurvrouw hoorde zeggen dat haar vader was overleden na het oplopen van een vreselijke bacterie, ontwikkelde ze een oncontroleerbare angst voor ziekten. Dit bracht haar ertoe om dingen te doen die een gewoon mens niet normaal deed, zoals het ontelbare keren per dag wassen van haar handen.

Toen haar moeder zich realiseerde dat ze zich gemakkelijk

schaamde om iets ongewoons in haar lichaam te voelen, nam ze haar mee naar een dokter die haar de diagnose ziekte angststoornis, ook wel hypochondrie genoemd, stelde. Therapie en medicatie hielpen haar om beter te worden, maar af en toe voelde ze die angst, veroorzaakt door de angst om ziek te worden, haar klauwen uit te breiden.

Na het bad zat ze op haar bed met een handdoek om haar heen en kleepte ze een badjas voor de tv en zakte ze tussen de nieuwszenders door die onophoudelijk dezelfde informatie over het virus dat de wereld overneemt herhaalden. Wat als ze dat contracteert? Wat als ze al ziek was?

- Mijn God, er waren duizenden mensen in die arena vandaag de dag,- ze mompelde, overstuur.

Op TV werd een dokter geïnterviewd.

- De geïnfekteerde patiënt kan kortademigheid, hoesten, koorts... - Ze legde haar hand op haar voorhoofd. Het leek niet warm te zijn. Ze hoestte niet, maar... ze was zeker kortademig. Ze zag haar borst met moeite op en neer gaan en werd nog nerveuzer. Haar handen zweetten en ze begon te beven. Totdat een klein vlekje duidelijkheid in haar hoofd fluisterde: kalmeer, dat is gewoon angst om je onder controle te houden. Je bent niet ziek. Je gaat niet dood. Kalmeer.

Ze zette de tv uit. Het zou haar geen goed doen om naar zoveel experts en journalisten te luisteren die daarover praten. In andere omstandigheden zou dat het moment zijn om haar sociale media te openen en video's te maken, te praten over het concert en

de mensen die ze ontmoet heeft, foto's op haar feed te plaatsen en de gevolgen te bekijken. Maar nu wilde ze alleen nog maar oprullen als een bal en gaan slapen.

De dagen daarna werd er in het land alleen maar gesproken over de vreselijke pandemie. Het aantal geïnfecteerden nam toe, evenals het aantal doden. Ze werd binnenshuis geïsoleerd zoals de gezondheidsdiensten aanraadden, maar ze voelde zich steeds meer alleen. In tegenstelling tot wat ze zich had voorgesteld, had ze meer advertentiecontracten getekend. Ze had besloten Renata te ontslaan voor wat ze had gedaan, maar Sandro overtuigde haar om zich te heroverwegen. Ze was een persoon van vertrouwen en op dat moment probeerde ze haar te beschermen. Zelfs als het met de verkeerde middelen was.

En die angst die ze voelde, die mensen zeiden dat het ongegrond was, leek iedereen te hebben genomen, te oordelen naar wat ze op tv en op het internet zag. Op de sociale media ging de hashtag #stayhome viraal. Iedereen vroeg om degenen die niet naar buiten hoefden te gaan om de menigte te vermijden.

Het is duidelijk dat Babi nergens voor uitkwam. De koelkast was vol en voorlopig had ze niets nodig. Alleen in de flat bracht ze haar dagen door met het kijken naar TV programma's over het coronavirus. Ze kon niet stoppen met het consumeren van alles wat er over gezegd werd. De enige berichten die ze maakte op haar sociale media waren die over het werk. Renata had haar een schema van video's gemaakt om op te nemen en ze reserveerde

een hele middag om dat te doen. Ze liet alles klaarstaan en de berichten geprogrammeerd zodat ze het niet elke dag hoefde te doen.

Totdat ze rugpijn en een intense hoofdpijn begon te voelen. Toen begon de kortademigheid. De moeilijkheid om te ademen werd zo groot dat ze Dr. Luiz moest bellen en om hulp moest vragen.

Ze hadden een afspraak voor een videoconferentie en hij raadde haar aan om te testen of ze geïnficeerd was. Ze vertelde het aan niemand. Ze wist dat als ze er met iemand van het team over zou praten, de informatie naar de pers zou worden gelekt en ze was niet klaar om het nieuws te zien dat ze ziek was in de kranten. Ze plande een huisbezoek met het door de dokter aanbevolen lab en liet zich onderzoeken.

Dat waren de twee ergste dagen van haar leven. Toen ze de uitslag kreeg en zag dat het negatief was, dat ze niet ziek was, was het alsof iemand een gigantisch gewicht van haar rug had getild. Maar de symptomen waren er nog steeds. Steeds intenser.

Angstcrisis, stelde de dokter vast. Opnieuw.

Ze kon niet alles aan. De ziekte. Mensen lijden. Dood. Het verlies van vrijheid. Eenzaamheid. Ze wist hoe bevoorrecht ze was op vele manieren, maar die pijn die ze in haar ziel voelde was te veel om te dragen.

Die nacht sprak ze met haar moeder en broer voordat ze naar bed ging. Ze waren gezond en wel. Haar moeder woonde tijdelijk bij haar oudste zoon in Belo Horizonte zodat ze niet alleen zou

zijn. Nadat ze had opgehangen, liet Babi de tranen los die ze sinds het begin had achtergehouden. Ze probeerde sterk te zijn, een schema te volgen en met afzondering om te gaan, maar dat ging allemaal ten koste van haar gebroken hart. Ze kon niet begrijpen hoe dat kon gebeuren. Het was tenslotte 2020. Zoiets was onvoorstelbaar.

Zittend in de woonkamer, keek ze rond in de goed ingerichte kamer. Het was alsof alles was zoals het altijd was. Alsof haar wereld - en waarschijnlijk die van miljoenen mensen - niet was veranderd. Alsof het precies zo verder ging als het zou moeten.

Maar alles was veranderd.

Als ze de kamer weer rondkijkt, voelt het alsof de muren zich beetje bij beetje sluiten. Het was toen dat de herinnering aan een van de terugkerende dromen van haar bijna slapeloze nachten bij haar opkwam. Toen ze haar ogen sloot, herinnerde ze zich duidelijk het huisje aan de rand van de stad waar ze was geboren, op het platteland van Minas Gerais. Waar zij, haar moeder en oudere broer de nieuwjaarsavonden doorbrachten.

Een idee begon vorm te krijgen. Moet ik...?

Met haar ogen dicht kon ze bijna de bloemen in de achtertuin van het huis ruiken, die verzorgd werden door meneer Antonio, de conciërge die er één keer per week naartoe ging. Ze hield van die plek. Elke keer als ze daarheen ging, was het alsof ze haar batterijen oplaadde en zichzelf vernieuwde.

- Dat is het. Ze vertelde het zichzelf. Ze stapte van de bank af en ging meteen naar de kast om haar tassen te pakken. Ze was

alleen in die flat, ze zou tenminste alleen zijn op haar favoriete plek in de wereld. Ze had wat tijd voor zichzelf nodig, weg van alles. Van die wereld waarin ze leefde.

Ze pakte haar mobieltje en drukte op de sneltoets. Toen haar telefoontje werd aangenomen, ging ze meteen ter zake.

- Schortte alle activiteiten op. Behalve wat er al gepland staat op de sociale media, wil ik voorlopig geen berichten meer plaatsen.

Ze had veel van wat ze verdiende geïnvesteerd en was in staat om het team in dienst te houden.

Dank God voor de kleine wonderen. Ze wilde niet eens denken aan de mogelijkheid om iemand midden in een pandemie te moeten ontslaan.

- Maar dit is een geweldige tijd om geld te verdienen. Er zijn sponsors die geïnteresseerd zijn in het promoten van live streams met jou.

- Dat is genoeg, Renata. Ik geef niet om live streams. Ik ben moe van het horen van live streams. Ik ben geen zangeres, actrice of zo iemand die vermaak te bieden heeft. Dit is een serieus moment. We leven in een pandemie. Mensen moeten hun zielen voeden met goede dingen, niet met frivoliteiten. En ik ook. Ik ga naar Minas. Ik heb wat tijd nodig.

Ze kon bijna zien hoe Renata haar middelvinger in haar voorhoofd plaatste, op zoek naar zelfbeheersing en argumenten om haar van het idee af te brengen. Maar ze was vastbesloten om haar leven weer onder controle te krijgen.

- Heel goed. De manager zei met tegenzin. - Ik zal hier op de rem trappen. Misschien is het goed voor je om een tijdje weg te zijn. Terug in dat eind van de wereld waar je graag naartoe gaat, moet het wat rustiger zijn met betrekking tot de pandemie.

Voor het eerst in vele dagen opende Babi een echte glimlach. Ze was nog steeds bang voor de ziekte, angstig, met gevoelens van onzekerheid en eenzaamheid. Maar ze ging naar huis. Eindelijk leek er iets op zijn plaats te komen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.